

Ministerens TALE

Til besvarelse af samrådsspørgsmålene
BD, BE, BF og BG om oprettelse af det
uafhængige ligestillingsorgan

Jeg vil gerne besvare spørgsmålene samlet.

Der er stillet følgende spørgsmål:

Samrådsspørgsmål BD:

Ministeren bedes redegøre for, om regeringen finder det rimeligt, at der kommer til at gå mere end 8 år fra vedtagelsen af det ændrede ligebehandlingsdirektiv (2002/73/EF) til Danmark endeligt indarbejder direktivet - herunder bestemmelsen om etablering af et uafhængigt ligestillingsorgan?

Samrådsspørgsmål BE:

Ministeren bedes redegøre for, om regeringen i andre tilfælde har undladt at implementere eller følge op på EU-krav på ligestillingsområdet, og i givet fald på hvilke områder?

Samrådsspørgsmål BF:

Ministeren bedes redegøre for, hvordan ministeren vil sikre, at Danmark fremover opfylder EU-kravene på ligestillingsområdet?

Samrådsspørgsmål BG

Ministeren bedes redegøre for, hvorfor ministeren endnu ikke har fremsat lovforslag i forlængelse af beslutningen i december 2009 om at give Institut for Menneskerettigheder særlig kompetence som uafhængigt ligestillingsorgan i medfør af ligebehandlingsdirektivet. Der skal ses i sammenhæng med at spørgsmålet om etablering af et uafhængigt ligestillingsorgan har været drøftet i en årrække - bl.a. i forbindelse med behandlingen af lovforslag L 41 (2007-08, 2. samling) og i forbindelse med en lang række skriftlige spørgsmål og ved samråd i både Arbejdsmarkedsudvalget og Det Politisk-Økonomiske Udvalg.

(Svar på spørgsmål BD)

Jeg vil gerne slå helt fast, at ligebehandlingsdirektivet er blevet implementeret i dansk lovgivning inden for den frist, der var sat til at gøre dette i 2005. Spørgeren får det til at lyde som om man har snydt og undladt alle alm. krav. Det er simpelthen noget vrøvl.

Der har så været en række punkter, hvor Kommissionen har set nærmere på vores lovgivning og har stillet opklarende spørgsmål til den. Det er helt sædvanlig procedure, og ikke noget særligt for dette her direktiv eller for Danmark.

Regeringen har siden åbningsskrivelsen kom for ca. 2 år siden været i dialog med Kommissionen om, hvordan vi har implementeret direktivet. Og jeg vil gerne understrege, at langt de fleste af Kommissionens oprindelige kritikpunkter er frafaldet igen, fordi Kommissionen har anerkendt argumenterne fra dansk side.

Tilbage står, at Kommissionen ikke synes, at vi tydeligt nok varetager de opgaver om bistand til borgere og udarbejdelse af uafhængige undersøgelser, som kræves. Vi har ikke været enige i det synspunkt, og vi har løbende forsøgt at fortælle, at vi synes, de opgaver løses godt i Danmark.

Jeg har opfattelsen af, at Kommissionen har lyttet til os i processen og nøje har overvejet kravene til et uafhængigt organ. Det er så endt med, at Kommissionen har ønsket, at opgavevaretagelsen blev tydeliggjort. Det har regeringen taget ad notam, og vi meddelte med det samme, vi fik den begrundede udtalelse, at Institut for Menneskerettigheder udpeges til at varetage den opgave.

Jeg er derfor ikke enig med spørgeren i, at processen ikke har været rimelig. Vi har fra dansk side hele tiden ment, at vi havde implementeret direktivet korrekt, og vi har været i dialog med Kommissionen lige fra begyndelsen, da der blev rejst spørgsmålstejn ved, om nogle af direktivets artikler var korrekt implementeret.

Det er som nævnt ikke enestående for dette direktiv, at man først efter lang tid får en afklaring på, hvordan det præcist

skal implementeres i lovgivningen, og om den måde, det er sket på, er korrekt.

(Svar på spørgsmål BE)

Jeg vil også gerne slå fast, at regeringen selvfølgelig implementerer direktiverne, når de skal implementeres.

Så kan det godt være, at Kommissionen nogle gange kommer og siger det ikke var helt godt nok.

Som jeg lige nævnte, er det ikke usædvanligt, at Kommissionen har spørgsmål til, hvordan reglerne er implementeret i dansk ret. Det sker ved at der sendes en åbningsskrivelse, som er starten på en dialog om hvordan implementeringen er sket.

Hvis Kommissionen efter den korrespondance og de møder, der holdes, ikke synes, at implementeringen er korrekt, kommer der en begrundet udtalelse, og så kan man indrette lovgivningen på det. Som regel er det det, der sker og det er ret udramatisk, - men desværre er det en proces, der som regel tager flere år før den er færdig.

På beskæftigelsesministeriets ligestillingsområde har vi haft et par sager, hvor Kommissionen har sendt en åbningsskrivelse og hvor der også er kommet en begrundet udtalelse.

Disse sager har været meget tekniske, men jeg kan kort nævne, hvad de drejede sig om.

Et af de første direktiver på området er Ligebehandlingsdirektivet, der blev vedtaget helt tilbage i 1976, og som Danmark implementerede i lovgivningen allerede i 1978. Det viste sig nødvendigt, at ændre loven i 1984, efter at Kommissionen havde præciseret, at det ikke var et krav, at forskelsbehandlingen havde foregået på samme arbejdsplads.

I parentes bemærket var det dengang en socialdemokratisk regering, der havde ansvaret for, at direktivet blev implementeret korrekt.

Ligelønsdirektivet er et andet gammelt direktiv, det oprindelige er fra 1975, og som blev implementeret i 1976 i den første ligelønslov. Ligelønsloven blev ændret i 1986 efter en traktatkrænkelssag, således at det udtrykkeligt fremgik, at mænd og kvinder har krav på lige løn ikke bare for samme arbejde, men også for arbejde af samme værdi.

Også implementeringen af direktivet fra 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse, det der kaldes det etniske ligebehandlingsdirektiv, har der i 2006 været en åbningsskrivelse på. Her var tale om, at Kommissionen bl.a. bad om at få uddybet implementeringen af bestemmelsen om dispensationsadgang fra reglerne.

Sagen endte i øvrigt med, at Kommissionen frafaldt sine kritikpunkter, fordi den fandt at formuleringen i de danske regler kunne fortolkes på en måde så det var i overensstemmelse med direktiv teksten.

Den sidste sag jeg kan nævne er om beskæftigelsesdirektivet fra 2000. Også her sendte Kommissionen i 2006 en åbningsskrivelse, hvor der blev spurgt til den sproglige implementering. Det drejede sig om tydelig og korrekte definition af direkte og indirekte forskelsbehandling, om undtagelsesbestemmelsen om erhvervsmæssige krav, og om bestemmelsen om repressalier.

Også i denne sag frafaldt Kommissionen at gå videre med sagen, efter at vi fra dansk side havde forklaret, hvordan reglerne skal forstås i en dansk retlig sammenhæng.

Heraf kan man se, at det kan gå begge veje, når Kommissionen stiller spørgsmål.

(Svar på spørgsmål BF)

Nu er det altså ikke sådan, at regeringen har en eller anden målsætning om ikke at ville opfylde EU-kravene på ligestillingsområdet, og mig bekendt har vi da heller ikke nogen udeståender med EU på området.

Jeg har egentlig det indtryk, at vi har en masse gode initiativer i gang, og at vores lovgivning er i orden, så jeg kan ikke lige få øje på, hvad vi skal gøre for at sikre området yderligere. Både ligestillingsministeren og jeg deltager i EU arbejdet, og regeringen er meget opmærksom på at kravene opfyldes.

Fx kan jeg nævne, at Kommissionen har vist stor interesse for Ligebehandlingsnævnet, fordi de øvrige EU-lande ikke har tilsvarende institutioner. Den billige og enkle klagebe-

handling for borgerne ser Kommissionen som en meget positiv ordning.

(Svar på spørgsmål BG)

Med hensyn til tidsforløbet for lovforslaget, så er det helt rigtigt, at det var vores mening at fremsætte lovforslag i denne samling om at tillægge Institut for Menneskerettigheder kompetencen som uafhængigt ligestillingsorgan. Det har vi også meddelt Kommissionen.

Desværre var vi nok lidt for optimistiske med tidsplanen, for det har vist sig at være lidt vanskeligere end først antaget at få det praktiske på plads, så vi kunne nå at fremsætte lovforslaget inden 1. april, som var fristen.

Vi vil gerne, at Instituttet skal kunne tage vare på denne her opgave på en måde, som alle kan være tilfredse med.

Til gengæld regner jeg med, at vi kan fremsætte lovforslaget i næste samling, og at fordelene så er, at vi forhåbentlig kan få en mere rolig høringsprocedure, end hvis lovforslaget var blevet hastet igennem.

Beslutningen om organisering og om at fremsætte lovforslag står altså stadig ved magt, - det er alene tidsplanen for det, der desværre er blevet rykket lidt.